

# De två vännerna : novell : finskt original

Wikström, Daniel

59 C Br.



National Library  
of Sweden

WIKSTRÖM, Daniel

Roman

Sv.

(R)

*De två Vännerne.*

---

Åbo.

K. E. F. WESANDER J:RS FÖRLAG.

1852

DE

DE TWA VÄNNERNAS

1870

DE TWA VÄNNERNAS

1870

1870

DE TWA VÄNNERNAS

# DE TVÅ VÄNNERNE.

NOVELL

AF

DANIEL WIKSTRÖM. †

---

*Finskt original.*

---

Åbo, 1852.

J. C. FRENCKELL & SON.

K. E. F. Wesander j:rs förlag.



# DE TVÅ VÄNNEBARN

## I

Men det gånge på strömmen. En dag  
sällsamt man styrde och stög i kärleks  
ur den strömmen. En annan rödde. En  
varns fölle euforiskt i de blå höjning  
och grunden på långa strimlor på vall-  
net, vilka ständigt var och var för-  
ligt

**Imprimatur: Herman Molander.**

uppsökande den. En stund på i boken.  
"Att ledamot arbeta att ro", utbröt den  
styrande sin syster "men dig måste det  
förtälla gamla, röstade, ty du synes så  
förhållande det, att du upphör att syn-  
ga, och kall och känslolös endast beträ-  
far vägen".

"Känslolös? -- Tyor du de verkliga  
att jag förgäfling njuter af denna stund  
alton och detta vackra landskap? An-  
gnatt August! Åh, 1882



Men, ärendet var för det som  
de ditt förtälla den lilla, ty  
att du arbetade? Vänd på följande

I.

En båt gungade på strömmen. En ung välklädd man styrde och sjöng Barkarolen ur den Stumme. En annan rodde. Årarnes föll enformigt i de blåa böljorne och kvarlemnade långa strimlor på vattenet, hvilka ständigt mer och mer förstörde sig, till dess en våg, begärligt uppslukade dem. En vindthund låg i båten.

"Ett ledsamt arbete att ro," afbröt den styrande sin sång; "men dig måste det förefalla ganska nöjsamt, ty du synes så fördjupad deri, att du upphör att sjunga, och kall och känslolös endast betraktar vågen."

"Känslolös? — Tror du då verkligen, att jag ingenting njuter af denna sköna afton och detta herrliga landskap? August! August!"

"Men, Berndt, hvarföre ger du intet då ditt känslofulla bröst luft? Hvarföre är du så stum?"

"Det är i dag en märkvärdig dag för mig," svarade Berndt, och hans af de sista solstrålarne belyste ansigte blef blodrött. "Du vet, att jag för några år sedan älskade en flicka i min hembygd; — det var min första kärlek, och jag hade väl aldrig trodt, att jag skulle kunna upplefva, att se henne i en annans armar. Det är likväl helt annorlunda i den verkliga verlden, än uti den ideala, hvilken ynglingen föreställer sig, likaså svag och vacklande som barnens korthus. Jag måste bort från hemmet, — — då jag för två år sedan fick den underrättelsen, att Marie hade förlofvadt sig. Ach! jag var den dagen ganska olycklig!"

"Jag erinrar mig det rätt väl; du författade samma dag ett poëm, som behagade mig rätt mycket — — — — men vänta, huru var slutet, jo, jo, nu erinrar jag mig:

Så far då väl, I hulda vårens drömmar,  
Som jag har närt uti mitt unga bröst!  
I flygtadt bort som hafvets vilda strömmar,  
Och långt från mig är lifvets lugn och  
tröst —

Jag känner det med sorgbetungat hjerta,  
Min kärlek har förvandlat sig i smärta.

\* \* \* \*

Ja intet hjerta skall till mig sitt sluta,  
Förglömd och ensam, tyst jag vandrar kring  
För sorgens son vill ingen tårar gjuta,  
För mig fins ingen tröst på jordens ring!  
Min molnbehöljde himmel sorgen väcker,  
Och grafvensnatt min kärlek nu betäcker.”—

”Jag var den tiden ond på dig; du  
vistades uti mitt grannskap och förteg lik-  
väl allt för mig, till dess jag händelsevis  
bland dina papper öfverkom dessa verser.”

”Vredgas icke på mig, August! — Jag  
har mer än ofta blifvit ansedd för kall  
och känslolös, emedan jag behållit mina  
smärtor inom mig sjelf; en vulkan af  
passioner glöder i mitt inre, men jag  
anser det för narraktigt, att plåga andras  
öron, med det obehagliga som händer  
en, alldeles som ett fattighjon, som gör  
sura miner då soppan blifvit vedbränd  
eller kokadt i elden. En man måste bä-  
ra sitt öde, och hvartill tjenar det, att  
klaga öfver hvad, som dock likväl icke  
kan ändras? — Marie var förlorad för  
mig, det var alltså öfverflödigt.”

”Men man säger, att de menniskor, som icke kunna meddela sig eller yppa sitt hjerta, hvarken nära kärlekens eller vänskapens känslor — — —.”

”August! August! är jag icke din vän?”

”Du må då göra ett undantag från regeln; vi hafva känt hvarandra i flera år, hafva ytterligare befunnit hvarandra trogna och tillgifna i glädje och sorg. Min vänskap kan du alltid räkna på!”

”Och du på min!” utropade Berndt med häftighet; ”ingen på jorden skall kunna förminska min tillgifvenhet för dig.”

De tryckte hvarandras händer med hjertlighet.

”Men,” fortfor August, i det han fattede rodret, ”du ville berätta mig hvad sorg denna dag förorsakat dig - - - så tala!”

”Icke sorg, jag vet intet sjelf, hvad jag skall kalla denna känsla, det är en blandning af glädje, smärta och raseri. Jag erhöll i dag ett bref ifrån min syster: — Marie har blifvit mor!”

Han söndertryckte en tår i ögat, och August for upp från sin plats.

Stillatigande fortsatte de rodden; solen kysste med sina sista strålar de öf-

ver böljorne flyende libeller, och halfmånen höjde sig långsamt ur floden, som om den blygdes att lysa under det den strålande solen ännu var på horisonten. Aflägsna, sig mer och mer närmande årslag ljöd öfver vattnets spegel, och svalorna doppade fladdrandena sina vingar i böljorne. Berndt mente:

”Vi måste snart träffa henne, August!”

”Jag hör redan årslagen,” svarade denne, och började med hög röst att sjunga:

Välkommen dyra vän!

Min ömhet för dig än,

Är fast och varm;

Ja fjerran eller när,

Du jemt den samma är

Och trycks allt lika kär,

Till denna barm.

Och straxt ljöd melodien af Barkarolen på kort afstånd. De rodde ifrigare. En praktfull slup kom dem till möte.

”Skada att ni intet kunde segla med vår slup!” sade en ung, vacker flicka.

”Ty värr gick det icke an, min fröken,” svarade August. ”Vi komma också nu, för att visa huru gerna vi hade deltagit i detta lustpartie, om icke våra embetsplikter hade hindrat oss.”

August syntes ej gifvit akt uppå, att den unga damen, som nyss talat, räckte sin hand efter båten, och sade:

"Jag tackar eder för er uppmärksamhet, bästa August, också er, herr von F\*\*\*," — fortfor hon i det hon vände sig till Berndt, "då ni öfverhufvud så sällan låter se eder." August kysste hennes hand.

"Ett herrligt tillfälle att författa ett poëm, herr von F\*\*\*!" lät en manlig röst höra sig; — "månsken, lustfärd, unga damer, berg m. m. kort sagt, i sanning det borde blifva ett förträffligt poëm."

"Ack ja!" svarade Berndt lugnt, "aftonen är så skön, att äfven grodorna finna sig uppfordrade, att låta höra sig."

Rösten blef ett svar skyldig.

"Vi villja icke längre uppehålla eder," sade August, "eder slup seglar fortare, och vår båt kan icke följa den."

"Riktigt anmärkt!" brummade den bekanta rösten.

Man sade hvarandra ömsesidigt godnatt, och slupen ilade vidare framåt.

"Var den usla vitterhetsjägaren icke Kathinkas bror?" sade August, i det han

vände båten hemåt, "så skulle jag snart få något otalt med honom, men således — — —."

"Älskar du Kathinka?" frågade Berndt.

August började att hviska.

"Hör du icke — jag frågade, om du älskar Kathinka?"

"Uppriktigt sagt, det vet jag icke," svarade August, och klappade vindthunden vänligt på hufvudet.

"Men du är likväl så gerna i hennes sällskap!"

"Ja, det är väl sannt! men jag tror det är mera af vana; — jag har redan känt henne i flera år. Vi bo i samma hus, och jag är nästan hvarje afton i hennes sällskap. Är hon bortbjuden, så är jag orolig, och är jag annorstädes, känner jag ledsnad. Öfverallt bidrager vanan så mycket hos mig; således som jag en afton lägger mig till sängs, på samma sätt lägger jag mig hvarje afton; och på samma stol, som står vid sängen, hvarest jag redan som gosse lade min slafrock, lägger jag den ännu hvarje afton. Om alltså denna behagliga känsla som intager mig i hennes sällskap, är

kärlek, det kan jag intet sjelf förklara mig, men jag tror det åtminstone ej. Det är eljest en besynnerlighet med den Kathinka, hennes syster behagar mig nästan likaså mycket, så mycket mera, som hon har ett stillare sinnelag än den förra. En munter flicka är för mig ett h . . . . te! Ofta vid våra Soiréer äro flere ynglingar närvarande, och då kan jag bli helt rasande, när hon umgås med dem lika vänligt som med mig."

"Du älskar henne säkert, ty detta tillstånd förråder svartsjuka."

"Men det går mig på samma sätt, med Viktorine!"

"Så vet jag heller intet, hvad du vill, August."

"Jag vet det heller intet sjelf, Berndt." De voro nu vid land, och åtskiljdes.

## II.

Ett stort sällskap var församladt. Myrtenkransen smyckade Kathinkas hufvud. Vid sidan af henne stod en ung man, som hänryckt blickade i hennes sköna ögon.

"Hvar kan August vara," frågade Viktorine, som trädde henne närmare.

"Icke heller ser jag Berndt," svarade systemen.

"Lemna blott den der månadssjuka poëten," ropade brudgummen.

"Jag mente våra ungdomsvänner!" sade Kathinka.

"Må vara, men jag har aldrig kunnat föredraga den människan, ehuru väl han gjorde en tid sin kour för min syster Marie, men då hon gifte sig med en annan försvann han från vår trakt, och först nu erfar jag åter något om honom. Du kan intet föreställa dig Kathinka hvad de poëterna äro för galna människor. De kunna glädja sig åt en obetydlighet, medan förnuftigt folk kunna ledsna sig ihjäl. Jag har sjelf sett tre poëter i ett värdshus från hvilka champagnen hade röfvat det lilla förstånd de ägde, och de sladdrade så mycken galenskap, om deras lycka och om deras kärlek, att jag insomnade."

Musiken ljöd ånyo, och brudparet flög i kontredansens böljor.

På en ländstol vid fönstret satte sig Viktorine, och skådade likgiltigt och utan intresse, sysselsatt med andra tankar, på de förbigående.

”Så allena, min fröken!” frågade en bekant röst, hon såg upp, och Berndt kysste hennes hand.

”Jag tycker icke om att dansa,” sade hon. ”Men hvarföre kommer ni så sent?”

”Jag har blott kommit hit för ett ögonblick, ty August har blifvit mycket opasslig.”

Viktorine bleknade.

”Ursäkta mig derföre hos brudparet, mig kallar plikten till min sjuke väns säng.”

”Helsa honom rätt hjertligt!” hviskade hon, knappt hörbart, och då Berndt lemnade salen, dånade hon ansigtet i näsduken.

August låg flera dagar i stark feber, och kom sig endast småningom. Kathinkas bröllop firades med mycken prakt, och gästernes stormande jubel inträngde sårande uti den sjukas öra, som bodde en trappa högre upp. Veckor och månader förflöto långsamt. Berndt lemnade icke sin vän, utan flyttade också sjelf slutligen i samma hus, för att så mycket mera kunna vara honom närmare.

”Jag tror nästan du har —,” sade den sjuke, då han första gången lemnade sängen. ”Du menar, jag älskar Kathinka,

men du misstar dig! Jag känner mera tydligt, att jag älskar Viktorine, och så snart jag kan gå ut, anhåller jag om hennes hand."

"Är det ditt alfvar?" sade Berndt, och trädde bestört tillbaka.

"Hvarföre skulle jag skämta?"

"August! August! Du älskar icke Viktorine."

"Och hvarföre icke, herr Skriftefader?"

"Se, du må säga, hvad du vill, men du har älskat Kathinka, och jag vet rätt väl, att du icke heller var henne likgiltig; men i stället föratt engång tala förnuftigt med henne, och tillstå för henne dina känslor, ingaf din sjelfkärlek dig den stolta tanken, hon skulle aldrig emottaga någon annans hand."

"Då äro vi alldeles enligt jemnförelse i enahanda ställning, Berndt! Hvarföre förklarade du dig icke för din Marie, men lät henne helt lugt, kunde jag säga — bortkapas midt för din näsa?"

"Kunde då jag förklara mig? Jag var ännu blott Student, följaktligen intet! Och du känner vår examensrika tid, som åtminstone varar öfver det tjugufemte

året. Hvilket hopp hade jag att erbjuda henne? Hon visste att jag älskade henne, men det ordet *Äktenskap* hade jag aldrig nämnt för henne. Jag anser det för orätt, att förespegla en flicka ett hopp, hvilket man slutligen icke kan realisera. Jag har lidit oändligt, då hon måste välja en annan, men jag fann mig i mitt öde, ty jag såg att hon blef lycklig. — Med dig är ett annat förhållande, du är rik, och har en lönande befattning, dig afhöll blott din egen efterlåtenhet från att förklara dig.”

”Har du snart slutat?” frågade August gäspande. ”Jag har icke gjort Kathinka någon förklaring, emedan jag älskar Viktorine; kort sagt, om några dagar ser du ett brudpar.”

”Jag vet att Viktorine älskar dig, ”svarade Berndt; ”men jag vet äfven att du gör henne olycklig!”

”På hvad sätt!” sade August med hetta.

”Låt mig tala till punkt. För det första är du så lättsinnig, och derföre vill du gerna synas bättre än andra; för det öfriga, är det icke kärlek, som förmår dig att tillbjuda Viktorine din hand, u-

tan en slags småaktig hämnd. Du vill härigenom visa Kathinka, att hennes giftermål är dig likgiltigt, och att du icke satt så stort värde på henne. Jag fruktar, att du äfven skall förglömma Viktorine, och det vore skamligt; ty jag tror knappast att någon annan flicka älskar dig varmare än hon; jag har allredan gifvit akt på henne."

Synbart träffad teg August en lång stund, och sade derpå alfvarsamt och bestämdt: "Jag svär vid allt hvad heligt är, att aldrig öfvergifva Viktorine! Du skall införe hela världen få kalla mig en skurk, om jag någonsin bryter mitt ord."

Han tryckte vännen med häftighet till sitt bröst.

Efter åtta dagars förlopp var August högtidligen förlofvad med Viktorine.

### III.

Månen sken klar genom de öppna fönstren i ett stort rum, ett broderie låg på bordet, vid sidan deraf en blomsterbouquet, som uppfyllde rummet med en aromatisk vällukt. En guitarre låg bredvid, och månen kastade den jättestora

skuggan af guitarbandet långt öfver golfvet. En ung man gick tigande fram och tillbaka, och ett ungt fruntimmer gick suckande till fönstret.

"Huru herrligt och klart lyser icke månen! — — — se dock en gång, Berndt."

Han gick fram till henne.

"Männe väl August nu tänker på mig?" frågade hon, och en tår trängde fram genom de mörka ögonhåren, och föll som en pärla på en ros af det gentila broderiet.

"Var försäkrad, Viktorine, att han älskar er outsägligt."

"Är det sant, Berndt?"

"Det har han svurit mig på det heligaste."

"O, så berätta då," bad Viktorine, och trängde med ett gladt leende de fram-brytande tårarne tillbaka. "Ni kan intet föreställa eder, huru högt jag älskar honom, och jag talar icke om något behagligare, än om honom; men, hvad felas eder, — — — ni suckar?"

"Det är ovilkorligt," sade han, och for hastigt med näsduken öfver de blossande

kinderna; — — — "jag tänkte på Marie!"

"Ack, hvad jag beklagar er, stackars Berndt!" utropade Viktorine, och räckte honom handen. — "Men är det icke sant, att det är orätt af August, att han icke på sex veckor har skrivit mig till, och jag skrifver likväl till honom hvar åttonde dag. Ack, han behöfver ju intet skriva långa bref till mig, då han har så många göromål; jag är redan lycklig, om han blott skrifver, att han älskar mig, och längtar efter mig. Intet sant, Berndt, ni skulle oftare, om ni vore i hans ställe, skriva till er brud?"

"Han är säkert sjuk, och därför — — —."

"Vet ni, Berndt, att vi resa till badet i Residenset, och derifrån är det blott tre mil till K—, men ni måste följa mamma och mig dit; ack, hvad han skall glädja sig, när vi skriva till honom, att någon önskar tala vid honom i Residenset, och när han kommer, och finner mig."

Hon ilade hastigt utur rummet.

Berndt gick fram till det öppna fön-

stret, böjde sig ned öfver broderiet, och kysste det af hennes tårar fuktade stället. Äfven af hans ögon nedtillrade stora droppar, och han skådade sorgsen ut genom fönstret öfver parken. I det aflägsna fjerran glänste genom den gröna ängen en silfverstrimma; det var samma flod på hvilken han hade rodt med August. En tung dimma drog sig öfver marken. Bönderne återvände från sitt arbete; från de aflägsnare byarne ljud af tonklockans darrande ljud; hundarnes glada skällande, rasslet af vagnarne på närbelägna landsvägen och de tillbaka kommande hjordarnes klockljud.

”O! huru skönt är lifvet, huru outsägligt skönt!” utropade Berndt; — ”ack! om hon älskade mig, den fromma, oskyldiga Viktorine, så som min frånvarande vän, jag skulle då icke byta med någon herrskare på jorden! Och han — — — Gud! om han har förglömt henne, om han lät detta hjerta brista! — — — Dock nej, det kan han intet, men om han kunde det — — —. Vid den allsmåktige Guden, jag vill, jag skall hämnas det, fruktansvärdt hämnas det! — — —

”Vi resa, vi resa!” ropade Viktorine gladt, i det hon inträdde i rummet. —  
 ”Mamma har gifvit sitt samtycke; icke sant, bästa Berndt, ni reser ju också med?”

Han bejakade det.

”O, det är förträffligt!” fortfor hon, och hoppade glad fram till honom; —  
 ”Hvad han skall blifva glad!”

”Säkert obeskrifligt!” sade han darande, och lemnade rummet. Efter några dagar reste de bort.

#### IV.

Ett bud blef afsändt till K . . . , det förgick flera dagar, men intet svar kom från August!

En dag spatserade Berndt på badställets allmänna promenade, då en herre, som gick några steg framför honom, drog upp sin näsduk och fällde med detsamma ett bref på marken. Berndt tog upp det, för att återgifva det åt den främmande, men stilen var honom bekant. Hastigt öppnade han brefvet — — — det var från August.

Berndt läste följande:

” — — — — Grefvinnan finner jag med hvarje dag älskvärdare; hon är en engel, och jag skall aldrig förgäta att du förskaffat mig hennes bekantskap — hon är någonting helt annat, än den der Viktorine, hvarom jag berättat dig; här måste jag sucka och bedja om ett vänligt ögonkast, då den andra deremot nästan plågar mig till döds med sin kärlek. En lycka som man eger, är ett intet, emot hvad man måste kämpa före; det är gudomligt. Jag är nu ovanligt munter, då endast Viktorine ej pinar mig med en mängd bref. Jag vet intet hvad jag skall svara henne; från det ögonblick jag lärde känna grefvinnan, känner jag först, att jag aldrig någonsin har älskat Viktorine — — — —. Nu emottog jag ett bref af hennes egen hand från Residenset. Det vore afskyvärdt, om hon skulle störa mig med sin närvaro; gör mig den tjensten och underrätta dig, om dit ankommit en baronessa B., och skrif mig till med en expresse, att

jag må veta, huru jag skall förhålla  
 mig. Din

August, Marquis von L."

Berndt sönderkrysste konvulsiviskt brefvet i handen. Med möda höll han sig fast vid ett träd, och återvände långsamt hem.

## V.

Utanför hotellet höll en ryttare och klappade. En betjent öppnade.

"Ack! se, herr Berndt! hvad min herre skall blifva utom sig af glädje!"

"Hvar är han?"

"På masquerade hos grefvinnan W \* \* \*."

"I hvad masque?"

"Som Spanior, tre röda fjädrar, på en blå, med guldbroderad barette."

Berndt lemnade hästen till betjenten, och ilade till en Jude som uthyrde kostymer.

Hos grefvinnan voro alla rum upplyste, och munter musik ljöd öfver gatan. En stor folkmassa omringade huset, och såg upp till de klartskinande spegelglasfönstren.

Vid en pelare stod en rikt klädd Spa-

nior, fördjupad i samtal med en amazone, ofta kysste han henne eldigt på den villigt framräckta handen.

”Älskar ni verkligen, marquis?” frågade damen.

”Så sant som jag tror på Gud!”

”Viktorine!” ropade i närheten en ihållig röst.

Spanioren for förskräckt tillbaka, och varseblef en svart domino, hvilken obemärkt hade närmat sig.

”Masque, hvem är ni?” frågade Spanioren.

En tropp andra masquer åtskilde emelertid dominon ifrån honom, och man skyndade till taffeln.

Muntert skämt gjorde timmarne till minuter. — Spanioren och amazonen demasquerade sig — — —. Det var August och grefvinnan.

Sedan den röde *Oeél de Perdeix* gjutit sin eld i de drickandes ådror, ljöd en skingrande fanfare. August stod upp, och gjorde grefvinnan en toast. Och alla gästerne instämde det tredubbla Hoch; och då grefvinnan rodnande tackade, då

ropade August, berusad af vin och kärlek: "Grefvinna, jag älskar er!"

"Skurk!" ropade en dof röst.

Alla gästerne vände sig förskräckte omkring. Dominon upplyfte den svarta masken — — — August kände Berndt, och betäckte förkrossad ansigtet med båda händerna.

## VI.

Några dagar voro förflutna, och Viktorine satt gråtande i sitt rum.

"Ännu intet svar! — — — O, hvad det förolämpar mig — och jag håller dock så mycket af honom, har så mycket ömhet för honom! — — — Hvad har jag icke lidit för honom, då Kathinka ännu var ogift, då jag trodde att han älskade henne! Och nu, då jag vet, att han älskar mig, nu är han så kall så fremmande — — — Hvar kan nu Berndt vara? Honom har jag heller intet sedt sedan i går — — —

Hon ringde, och en betjent inkom.

"Hvar är herr Berndt?"

"Han gick mycket tidigt ut, och gaf mig nyckeln med den befallning, att om

han icke kommer hem uti eftermiddag, öfverlemna den till er.”

”Mig!” frågade hon bestört.

”Ja, er nådig fröken! Jag har ännu intet varit i hans rum; kanske han skrivit något bref till er.”

”Så kom då med, vi skall se till!”

Båda gingo in i Berndts rum. Viktorine blef förskräckt stående vid ingången. En inpackad koffert midt på golvet; tvekan gick hon längre fram. På bordet lågo några sammanhäftade pappersark: ”Min Dagbok” stod på titeln. Det sista bladet var nyligen skrivet, och dateradt dagen förut. Hon läste:

”Hon har nyss slagit elfva — — —  
Himlen är uppfylld med stjernor, och luften så klar, att jag kan höra hvarje klockslag från det aflägsna tornuret. — Då jag i afton promenerade helt ensam, mötte jag henne, hon var i dag så förändrad, helt annorlunda än förr! Då hon kom utanför vårt hus, bjöd hon mig upp till sig — — — men mitt hjerta var så beklämt, — — — jag måste åter ut i fria luften. Jag kunde knappt framstamma ett farväl; konvulsiviskt sammanbet

jag tänderna; det var som hjertat ville spricka — — — jag kysste hennes hand, och hon gick upp. Jag staplade fram till bron. Der stod jag åter på samma ställe, hvarest jag så ofta hade stått, och kastat bedjande ögonkast till hennes fönster; stjernorna tindrade som vanligt på himmelen, och speglade sig i böljorna, och floden gled stilla och lugn förbi och dess kransade vågor uppslukade mina heta tårar. — Det var samma ström, på hvilken jag för lång tid sedan en gång rodde med August, på hvilken vi lofvade hvarandra evig vänskap. Hu! det ryser i mig, när jag tänker på, i morgon — — — ett menniskolif — — — O Gud! en tvekamp med den vän, som jag älskar, som jag ännu älskar! — — — August! August! hvarföre bröt du ditt ord? — — — Du har öfvergifvit Viktorine, och vid den allsmäktige Guden! jag håller min ed! — — —”

Viktorines hjerta slog feberaktigt — — — en rädd aning bemäktigade dess själ; hennes ögon omtöcknades; hon kunde icke läsa vidare. Med utropet *Berndt!* sjönk hon sanslös till jorden. — — —

## VII.

På en öppen plats i granskogen gingo två unga män upp och ned; den ena afkastade sin öfverrock, den andra försökte hanen på en pistol. De syntes båda att vänta på någon. En djup tystnad rådde i hela nejden; endast de enformiga slagen af vedhuggarens yxor läto på afstånd höra sig från den tjockare delen af skogen. Hastigt hördes steg; begge lyssnade, och den ena gömde pistolen under sin kappa.

Tvenne andra unga män, åtföljde af en läkare, tillkommo; stillatigande afklädde den ena sig, medan den andra sakta konverserade med en af de väntande.

”Huru många steg?”

”Sex!”

Den frågande afmätte långsamt och försigtigt stegen, begge de afklädde fattade pistolerna och ställde sig på den afmätta platsen; deras ögon hvilade skarpt på hvarandra. På en gång togo de vapnen och sigtade. Derpå kastade den ena hastigt pistolen ifrån sig, ilade till den andra och tryckte honom med häftighet till sitt bröst.

"Icke så, August! För Guds skull icke så! Låt oss först taga afsked af hvarandra, du vet huru högt jag älskar dig!"

"Du älskar mig ännu, Berndt! mig, skurken?" frågade August, med stirrande blick.

"Du älskar mig ännu, hvartill då denna duell?"

"För det jag har svurit, att hämnas Viktorine. Mitt ord håller jag, måste jag hålla."

"Så skjut!" ropade August med bitterhet.

"Nej, först gif mig en afskedskyss! jag älskar dig ännu, är din vän, men jag måste hålla mitt ord." — Han omfamnade honom.

— "Håller du ännu af mig August?"

"Vid den allvetande Guden, för hvars domstol jag kanske måste stå inom fem minuter, jag älskar dig, jag värderar dig — — — dock skulle din kula icke träffa mig, men min dig — — — så skjuter jag mig sjelf! — — —"

Han tryckte vännen med värma till sitt bröst. Lef väl August! — — — Kom nu är jag redo, räkna mina herrar."

Sekundanterna hade talat sakta med hvarandra. De öfverlade något sins emellan. Slutligen sade den ena:

"De äro begge intima vänner, och den ena vill ingalunda blifva den andras mör-

dare. Huru deras förhållande eljest är, begriper jag väl icke, och vill icke heller fråga derom. Men jag vet ännu en utväg — — —."

"Tala!" sade August darrande.

"Låt händelsen afgöra det. Skjut på hvarandra med förbundna ögon, vi ställa eder tre steg från hvarannan, och vid sista kommando-ordet trycka ni begge af på en gång; hvilken som då träffas, han faller efter Guds vilje, och den andra är oskyldig deri."

Vännerna tego. Ändtligen sade Berndt:

"Är du nöjd dermed, August?"

"Ja, jag är!"

Sekundanterna bandt för deras ögon. "De skola begge blifva lefvande!" hviskade den ena hemligt, och ställde motståndarena med ryggarne mot hvarandra.

Sista kommando ordet ljud, då uppvaknade i vännernas bröst känslan af den gamla kärleken starkare än någonsin. Liksom drifne af en invärtes instinent, vände begge för att skjuta bakom sig — — — pistolen knallade — — — och de lågo båda liflösa på jorden.



eljest är,  
icke hel-  
ännu en

e.

Skjut på  
vi stäl-  
och vid  
pegge af  
fas, han  
andra

Berndt:

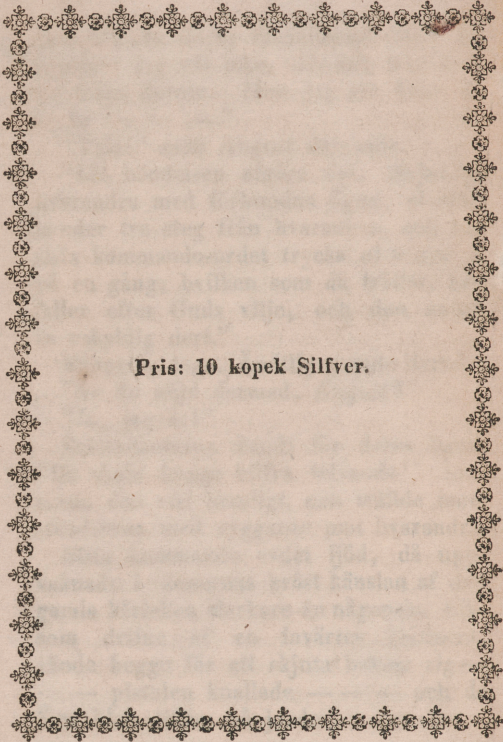
ögon.

hvi-  
mot-  
andra.

upp-  
af den

Lik-  
inent,

sig —  
ch de



Pris: 10 kopek Silfver.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

# TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
